

Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού: Ένα πρόσφατο θαύμα του αγίου Ιακώβου Τσαλίκη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Εγώ και η σύζυγός μου παραθερίζαμε για καλοκαιρινές διακοπές στις Ροβιές Ευβοίας. Είχαμε δει ότι υπάρχει ένα μοναστήρι του Οσίου Δαυίδ και είχαμε πεί ότι πριν φύγουμε θα το επισκεφτούμε για να προσκυνήσουμε!

Εκείνη λοιπόν την ημέρα, αποφασίσαμε να πάμε να προσκυνήσουμε στον Όσιο Δαυίδ. Φτάνοντας στη Μονή και μπαίνοντας στην είσοδο του ναού μας δέχτηκε ενδεχομένως ένας άνθρωπος της εκκλησίας ο οποίος μας είπε να φορέσουμε μακρύ παντελόνι και φούστα. Μπαίνοντας στο ναό , αντικρύσαμε έναν πάτερ με πετραχήλι πορτοκαλοκόκκινο, να βαστάει στα χέρια του την Αγία Κάρα του Οσίου Δαυίδ και να προσκυνούν 2 άντρες και 2 γυναίκες. Στη συνέχεια ρώτησε ο πάτερ ποιος είναι αυτός που πονάει η μέση του. Πράγματι πήγε κοντά ο ένας άντρας και του σταύρωσε την μέση του με την Αγία Κάρα. Εμείς ήμασταν απόμακροι και περιμέναμε λίγο διστακτικοί σε μία απόσταση 2 μέτρων να τελειώσει με αυτούς για να προσκυνήσουμε κι εμείς. Πριν καλά καλά τελειώσει με αυτούς, έχει σηκώσει

τα μάτια του και εγώ (ο σύζυγος) κάνω ένα νόημα σκύβοντας το κεφάλι, να μας δεχτεί. Πράγματι εκείνη τη στιγμή μας είπε ελάτε και όπως πήγαμε λες και απώθησε τους προηγούμενους και προσκυνήσαμε την Αγία Κάρα.

Τον ρώτησα «Μπορώ να σας πώ κάτι που με βαραίνει, εκείνος είπε ότι δεν εξομολογεί, λέγοντάς του ότι δεν είναι εξομολόγηση αλλά το ξέρει και η σύζυγός μου αυτό που θα ήθελα να πώ και τότε δέχτηκε να του πώ ότι αυτό που με βάραινε ήταν ο τσακωμός που είχε γίνει με τα αδέρφια μου απ'όταν πέθανε ο πατέρας μου, και για 4 χρόνια δεν μιλούσαμε. Ο λόγος ήταν κάτι χρήματα που είχαν μείνει, απ'όταν πέθανε ο πατέρας μου. Εκεί σηκώνει τη παλάμη του και μου λέει ότι χρήματα και περιουσιακά δεν μετράνε για να μην μιλάνε τα αδέρφια και του εξηγώ ότι αυτά τα χρήματα είχαμε συννενοηθεί, με δική μου πρόταση, να μείνουν στον έναν από τα αδέρφια μου που ήταν άρρωστος και ο πιο αδύναμος κρίκος, πράγμα που δεν έγινε για όλα τα χρήματα. Και έκτοτε θύμωσα πολύ και δεν τους ξαναμίλησα γιατί άλλα είπαμε και άλλα κάνανε. Τότε εκείνος μου είπε ότι έχουν ήδη τιμωρηθεί και να πάω στην εικόνα του Οσίου Δαυίδ, να τον κοιτάξω στα μάτια και να του πώ «Όπως τα θαλασσώσαμε, να τα ξεθαλασσώσεις» και ότι άλλο έχουμε να του το πούμε. Του ζητήσαμε να με σταυρώσει εμένα που πονάει η μέση μου και τη γυναίκα μου που έχει ζαλάδες, πράγμα που έγινε. Γιατί ζαλίσεσαι παιδί μου, έχεις κάνει εξετάσεις για να δεις εάν είναι το αυχενικό, δηλαδή μαγνητική και του απάντησα πως ναι, τα έκανα όλα αυτά και βγήκαν φυσιολογικά κι εκείνος μου

είπε «Γιατί αγχώνεσαι παιδί μου;» «Πού δουλεύεις;» Του είπα σε Ιατρικό Κέντρο. Μόλις του είπα σε ποιο, μου είπε «ξέρω, ξέρω», πως τον λένε τον εργοδότη σου και μόλις του είπα και πάλι μου είπε «ξέρω, ξέρω», κι εγώ νοσηλεύομαι για πολύ καιρό στο Κρατικό της Νίκαιας με προβλήματα που είχα με την υγεία μου και γι' αυτό ξέρω.

«Σας κουράσαμε Πάτερ;» τον ρωτάμε. Όχι πέστε μου τι θέλετε;, μας απάντησε ευδιάθετα. Του είπαμε ότι έχουμε δυο παιδιά, ο γιός μας είναι αρνί και η κόρη μας κατσίκι και έχουμε προβλήματα και μας απαντάει, «ξέρετε κάποιον που να μην έχει προβλήματα; γιατί εγώ δεν ξέρω», και του εξηγούμε ότι η κόρη μας είναι ζωηρή, είναι η εφηβεία τον ρωτήσαμε, είναι η ηλικία; και μας λέει ότι για τους νέους σήμερα είναι πολύ δύσκολο, η μάστιγα του αιώνα είναι η ανεργία, έρχονται εδώ παιδιά και δεν ξέρω τι να τους πώ.., τότε εγώ του είπα: έτσι όπως τα κάνανε και αυτοί που μας κυβερνάνε.. άλλα είπαν και άλλα έκαναν για δουλειές... Τότε εκείνος κούνησε το κεφάλι του... Εμείς Πάτερ, λέμε, την συμβουλευόμαστε το σωστό και αυτή έχει νεύρα. Και μας λέει θα το λέτε μία φορά, όχι συνέχεια το ίδιο πράγμα, γιατί έχουν πολύ άγχος τα παιδιά, ελάτε κι εσείς στην θέση τους. Τότε εκείνος μας ρώτησε «πόσο καιρό έχετε να πάτε στην εκκλησία, εξομολογήστε, κοινωνάτε;» Εμείς σκύψαμε τα κεφάλια μας από ντροπή και του είπαμε ότι σπανίως πάμε στην εκκλησία. Τότε του λέω ότι η μητέρα μου ήταν πολύ της εκκλησίας με εικονίσματα στο σπίτι πολλά, με κηρύγματα και ότι ήταν φίλη με τη Κα Μαρία που είχε τη Παναγία Κανάλλα στο Αιγάλεω και ότι εγώ μικρός είχα δει κι ένα θαύμα με τον Κύριο Ιησού Χριστό, στο δωμάτιο με τις εικόνες που είχε η μητέρα μου.

Τότε ο πάτερ μας λέει «Η συμβουλή μου είναι ότι θα πρέπει να βρείτε καλό Πνευματικό, εξομολόγηση και θεία κοινωνία».

Μας ρώτησε τα ονόματα των παιδιών μας και τα δικά μας και μας διάβασε ευχή με το πετραχήλι και στο τέλος είπε και των εργοδοτών αυτών και μας συμβούλεψε να πάμε να βρούμε συγκεκριμένο Πνευματικό στη περιοχή που μένουμε, στο Χαϊδάρι, τον πάτερ Ιγνάτιο, ο οποίος μας είπε ότι βρισκόταν σε συγκεκριμένη Μονή, των Αγίων Αναργύρων μέσα στο «Λοιμωδών», το οποίο δεν το γνωρίζαμε. Μετά μας είπε να πάρουμε λαδάκι από το καντήλι σε λίγο βαμβάκι και πήγε στο Ιερό να βγάλει το πετραχήλι και να αφήσει την Αγία Κάρα.

Εγώ πήγα κατευθείαν στην εικόνα του Οσίου Δαβίδ, τον κοίταξα στα μάτια και του ζήτησα να τα ξεθαλασώσει και να βρεί το δρόμο της η κόρη μας.

Τότε ξαναείδα τον πάτερ στην δεξιά μεριά του ναού και του λέω βιαστικά ότι είχα δει και κάτι πάρα πολύ κακό, όταν ήμουν μικρός. Τότε εκείνος μπαίνει μέσα στο

ιερό, γονατίζει μπροστά στην Αγία Τράπεζα, προσευχήθηκε γρήγορα και ερχόμενος μου λέει: «Να πάτε στο καλό, ΜΗΝ ΦΟΒΑΣΑΙ ΤΙΠΟΤΑ».

Πριν βγούμε από την εκκλησία μας είπε να πάρουμε κάτι λουλούδια και μόλις ξεραθούν να τα βάζουμε μαζί με το λιβανάκι στο λιβανιστήρι. Πήραμε και λαδάκι από το καντήλι το μεγάλο που μας είπε, πήραμε και αγιασμό και βγήκαμε από την εκκλησία μαζί του και εκεί ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου (στη σύζυγο) και μου είπε να μην αγχώνομαι, συνολικός χρόνος 60 λεπτά. Καθώς φεύγαμε, (η σύζυγος), γύρισα και κοίταξα πίσω μου και τον είδα που μας κοίταζε στην πηγή που έλεγε μια επιγραφή κάτι για Λιβανάτες, μέχρι την έξοδο της Μονής. Παρόλο που η ημέρα ήταν Κυριακή και είχε πολύ κόσμος, νιώσαμε ότι δεν μας έβλεπε κανείς, ούτε εμάς αλλά ούτε και τον Πάτερ. Ούτε κανείς διέκοψε για να προσκυνήσει την Αγία Κάρα για όλη της διάρκεια της συνομιλίας μας.

Ενώ κάναμε περίπατο στον περίβολο του μοναστηριού, δεν είδαμε κανένα τάφο. Φύγαμε από το Μοναστήρι και γυρίσαμε στην Αθήνα, εκτάκτως το ίδιο βράδυ, για ένα σοβαρό οικογενειακό πρόβλημα, λες και μας περίμενε να μας διαβάσει την ευχή για να μας προστατέψει από κάτι.

Μετά από λίγο καιρό, έγινε η εκταφή του πατέρα μου και χωρίς να υπάρχει κανένας λόγος ή συζήτηση πήγα και φίλησα και αγκάλιασα τα αδέρφια μου. Εκείνη την ημέρα κατάλαβα ότι τα είχε ξεθαλασώσει ο Όσιος Δαυίδ, χωρίς να τους έχω πεί ακόμα ότι είχα πάει στη Μονή του Οσίου Δαυίδ.

Μετά από 4 μήνες, έχοντας καταλάβει ότι έχουμε παραμελήσει αυτά που μας είπε ο Πάτερ, με τις δουλειές, με τις ασχολίες και τα παιδιά, όπως όλοι μας, ζήτησε η κόρη μας να πάμε εκεί που μας είχε στείλει ο πάτερ από τον Όσιο Δαυίδ, κι εκεί ψάξαμε να βρούμε, μέσω internet, πώς λεγόταν ο πάτερ που μας έστειλε στον Πατήρ Ιγνάτιο από τον Όσιο Δαυίδ. Μπαίνοντας λοιπόν στο INTERNET ημέρα Πέμπτη και ψάχνοντας να βρούμε το τηλέφωνο, είδαμε ότι η ηγούμενος της Μονής λεγόταν Γαβριήλ αλλά δεν ήταν ο πάτερ που είχαμε μιλήσει και σε μία ομιλία του, πάνω από το κεφάλι του, βρισκόταν μία μεγάλη εικόνα με το πρόσωπο του πάτερ που είχαμε μιλήσει. Εκεί ψάχνοντας να δούμε τι συνέβαινε, μας έβγαλε φωτογραφίες του Οσίου Ιακώβου, ο οποίος είχε κοιμηθεί πριν 26 χρόνια. Τότε πήραμε τηλέφωνο στη Μονή και λέγοντας τι μας συνέβη, μας είπαν ότι έτσι εμφανίζεται ο πλέον Άγιος Ιάκωβος, γιατί εκείνη την εβδομάδα, είχε αγιάσει. Και γι' αυτό μάλλον θέλησε μετά από εκεί, να μαθευτεί σε όλο τον κόσμο αυτό που μας συνέβη, γιατί πράγματι από τότε λέμε όπου βρεθούμε αυτό το θαύμα. Κι έτσι το είπαμε και στα αδέρφια μας για να πάνε και αυτά να βρούν έναν καλό Πνευματικό και να εξομολογηθούν και να κοινωνήσουν, όπως είπε και σε εμάς.

Την ίδια εβδομάδα, ημέρα Παρασκευή, πήγαμε το απόγευμα στον εσπερινό στους Αγίους Αναργύρους στο «Λοιμωδών». Είχε πάρα πολύ κόσμος, 3 παπάδες αλλά κανείς δεν λεγόταν «Ιγνάτιος». Προσπαθώντας να πώ σε έναν από αυτούς τους παπάδες το θαύμα, εκείνος από τον πολύ κόσμο, σαν να μην καταλάβαινε τι του έλεγα και με απώθησε. Εκεί φύγαμε και οι δυο και συζητώντας τι να κάνουμε, είπαμε ότι ο Θεός θα μας δείξει τον δρόμο για τον πατέρα Ιγνάτιο.

Στα μέσα της άλλης εβδομάδος, με έπιασε στη δουλειά μου οξύς πόνος στο δόντι και δεν έβρισκα τον οδοντίατρό μου στο τηλέφωνο, τότε ένας συνάδελφος μου πρότεινε τον δικό του οδοντίατρο και κλείσαμε το ίδιο απόγευμα ραντεβού στο ιατρείο του.

Όταν πήγα το απόγευμα στον οδοντίατρο, είδα πολλά εικονίσματα και στον τοίχο και στο γραφείο του γιατρού και ο γιός του ήταν πολύ της εκκλησίας και μας μίλαγε πολύ για τον Θεό. Εφόσον μου έφτιαξε το δόντι ο γιατρός, λεγόμενος Β. Π., στο Χαϊδάρι και με το θάρρος των εικονισμάτων και του παιδιού του που ήταν της εκκλησίας, του είπα για το θαύμα που μας συνέβη, κι εκείνος ήξερε από τον αδελφό του, που ήταν οφθαλμίατρος και έψελνε μαζί με τον πατέρα Ιγνάτιο που ήταν ο πνευματικός που μας έστειλε ο Άγιος Ιάκωβος, ο οποίος είχε φύγει από τους Αγίους Αναργύρους στο Λοιμωδών και μας είπε να πάμε να τον βρούμε στην ΙΕΡΑ

ΜΟΝΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ στον ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ, όπως και έγινε τη προσεχή Κυριακή. Μπαίνοντας στη Μονή, ρωτάω μία καλόγρια εάν ο πατήρ που λειτουργεί είναι ο πατήρ Ιγνάτιος, μου λέει ΝΑΙ και μου δίνει ένα βιβλιαράκι που έλεγε «ΟΜΟΛΟΓΗΣΑΣ ΤΗΝ ΚΑΛΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΟΛΛΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ». Πηγαίνοντας να πάρω το αντίδωρο στο τέλος της λειτουργίας, λέω στον πατέρα Ιγνάτιο «Με στέλνει να σας βρώ ο πάτερ Ιάκωβος από τον Όσιο Δαβίδ», κι εκείνος με ρωτάει «Πώς σε λένε παιδί μου;», ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. «Μην φύγεις, περίμενε».. Όταν τελείωσε η εκκλησία μπροστά σε πλήθος κόσμου ρωτάει «Τον ξέρετε το Μανώλη;», «ΟΧΙ» λένε όλοι, «κάτι θέλει να μας πεί, έλα Μανώλη».

Και εκεί αρχίζω να λέω το θαύμα που είχε συμβεί μπροστά σε όλο τον κόσμο που παρευρισκόταν στη Μονή. Την επόμενη Κυριακή εξομολογηθήκαμε και κοινωνήσαμε και την ημέρα των Θεοφανείων, πήγαμε μαζί με τα αδέρφια μας να γνωρίσουν τον πατέρα, ο οποίος μας διάβασε και ευχή.

Από τότε, έχουμε επισκεφτεί με τα αδέρφια μας το Μοναστήρι και εμείς δεν χάνουμε ευκαιρία να το επισκεπτόμαστε, για το δικό μας καλό και της οικογένειάς μας.

Αυτό που νιώσαμε μετά από αυτό που ζήσαμε είναι, όπως ο βοσκός βάζει πάλι με το καλάμι του στον ίδιο δρόμο το πρόβατο για να μην πέσει στο γκρεμό, έτσι και ο Άγιος Ιάκωβος μας ξαναέβαλε στο δρόμο του Θεού.

Ε. & Ι. Δ.